

— Рангеле, тази вечеръ мѣдро говоришъ и то защото си въ гората! Но не забравяй, че тамъ гдето е мѣдростѣта, тамъ е и милостѣта. Отъ толкова години, кой ни е милувалъ повече отъ гората? Само Богъ. Когато сме радостни идваме въ нея да се веселимъ. Нападне ли ни скръбъ, пакъ при нея търсимъ утеха. Азъ самичкъ съмъ прегръщалъ дърво отъ мѣка и то ми е помагало! . .

Рангелъ се приготи да отговори на дѣдо Любена, но задъ него засвири кавалъ и цѣлата гора се умълча. Много стара пѣсенъ затрепери заедно съ джбовата мека шума и погали сърдцата на тополчани. Тѣ едва сега разбраха думитѣ на дѣдо Любена и изведнажъ имъ домжчнѣ за домашното огнище.

— Хайде, ставайте да си ходимъ — късно е вече, — и навѣсеніята Дима стана правъ.

— Хей, много е добра нашата гора! Докато съмъ живъ ще я пазя, както пазя кѣщата си! . .

Тополчани се дигнаха отъ поляната и бавно трѣгнаха по равния пѣтъ. Следъ тѣхъ трѣгна и пѣсенѣта на кавала. Сега овчарѣтъ бѣше подхваналъ весело, крѣшно хорце. Единъ се провикна и заподскача. Младитѣ веднага свиха хоро около старъ джбъ. Дѣдо Любенъ весело имъ се обади:

— Тѣй ви искамъ! Всѣкога да сте весели и въ сърдцата си да носите миръ и любовъ. И не забравяйте, българинѣтъ има две майки: едната е рожденната му майка, а другата е гората. Първата го ражда и отхранва, а втората го прави работенъ и свободенъ човѣкъ!

— Дѣдо Любене, сто години да живѣешъ за тия бащински думи! — рече Рангелъ, провикна се и поведе хората къмъ Топола.

Старата гора се зарадва на голѣмитѣ си деца, засили ручилото си и заприглася, съ дълбокъ майчински гласъ на овчарския кавалъ.

Константинъ Н. Петкановъ

ОТЪ 12 ДО 19 АПРИЛЪ СЕ ПРАЗДНУВА СЕДМИЦАТА НА ГОРАТА.